

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. D., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. V., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 172/2008 z 28. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2009 doručená sťažnosť Ľ. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo 172/2008 z 28. apríla 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti, z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a jemu prechádzajúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a spisu vedeného krajským súdom pod sp. zn. 23 Sp 46/2007 ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Dňa 14. augusta 2003 bol Správe katastra B. (ďalej len „správa katastra“) doručený návrh na vklad zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzatvorenej medzi obchodnou spoločnosťou J., spol. s r. o., ako predávajúcou (ďalej len „predávajúci“) a sťažovateľkou ako kupujúcou. Prejav vôle predávajúceho bol nahradený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), ktorým mala byť nahradená vôľa uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v Banskej Bystrici..., postaveného na parcele č..., spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a tiež s podielom na zastavaných pozemkoch – parcela č... o výmere 614 m² a parcela č... o výmere 122 m², zapísaných na LV č... v k. ú. B., za kúpnu cenu uvedenú v zmluve o prevode vlastníctva, ktorá tvorí súčasť označeného rozsudku okresného súdu. Okresný súd na tomto rozhodnutí vyznačil doložku právoplatnosti dňom 29. júna 2003 vychádzajúc z toho, že v zákonnej lehote nebolo proti rozsudku podané odvolanie. Dňa 25. júla 2005 správa katastra vydala rozhodnutie č. V 3449/2003 o povolení vkladu vlastníckeho práva s právnymi účinkami od 14. augusta 2003 v súlade s § 28 ods. 5 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“).

V priebehu uvedeného správneho konania a po uplynutí zákonnej lehoty bolo proti rozsudku okresného súdu podané odvolanie, s ktorým bol spojený návrh na odpustenie zmeškania lehoty. Krajský súd svojím uznesením č. k. 15 Co 33/06-841 z 28. júna 2006 odvolaniu vyhovel a rozsudok okresného súdu zrušil.

Na základe protestu prokurátora došlo rozhodnutím Katastrálneho úradu v B. (ďalej len „katastrálny úrad“) č. P 19/2006 z 22. februára 2006 k zrušeniu rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva. Katastrálny úrad vychádzal z toho, že podľa § 41 ods. 2 katastrálneho zákona sa práva k tej istej nehnuteľnosti zapisujú v poradí, v akom sa správe katastra doručili zmluvy, verejné listiny alebo iné listiny o vzniku zmene alebo zániku práva k nehnuteľnosti na zápis do katastra. Pretože vo vzťahu k predmetnému bytu boli podané dva návrhy, a to návrh vedený pod č. V 237/2003 a návrh vedený pod č. V 3449/2003, ktoré sa týkali iných kupujúcich, bolo vzhľadom na uvedené ustanovenie katastrálneho zákona potrebné rozhodnúť najprv o prvom z uvedených návrhov. Dôvodom bola tiež skutočnosť, že proti uvedenému rozsudku okresného súdu bolo podané odvolanie, a preto si správa katastra nemohla urobiť úsudok o platnosti kúpnej zmluvy podľa § 40 Správneho poriadku. Rozsudok, ktorým sa nahrádza prejav vôle predávajúceho, totiž bez ohľadu na vyznačenú doložku nemohol byť dňom 29. júla 2003 právoplatný, a teda nemohol ani nahradiť prejav vôle predávajúceho.

Sťažovateľka uvedené rozhodnutie katastrálneho úradu napadla odvolaním, v ktorom tvrdila, že zmluva, na základe ktorej bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva v konaní vedenom pod č. V 237/2003, je neplatná, čo v čase rozhodovania potvrdil krajský súd i najvyšší súd. Ďalej poukázala na to, že ňou predložená zmluva o prevode vlastníctva bytu obsahovala nahradenie prejavu vôle na základe právoplatného rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003. Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky svojím rozhodnutím č. LPO-1950/2006 z 26. júna 2006 odvolaniu nevyhovela a potvrdil rozhodnutie katastrálneho úradu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že správe katastra bol síce v konaní vedenom pod č. V 3449/2003 predložený právoplatný rozsudok okresného súdu o nahradení vôle prevodcu, avšak v inom a skôr začatom konaní vedenom pod č. V 237/2003 nebolo v čase rozhodovania v súvislosti s návrhom na vklad zmluvy o prevode vlastníctva bytu vedeným pod č. V 3449/2003 právoplatne rozhodnuté, pretože správa katastra čiastočne zamietla návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva a súčasne konanie o povolení vkladu prerušila.

Vo veci preto opätovne rozhodovala správa katastra, ktorá svojím rozhodnutím č. V 3449/2003 z 28. júna 2007 zamietla návrh sťažovateľky na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe predmetnej zmluvy, pretože z už uvedených dôvodov táto zmluva nebola uzatvorená jednou zo zmluvných strán, a to predávajúcim, ktorý neprejavil vôľu uzatvoriť predmetnú zmluvu.

Proti tomuto rozhodnutiu správy katastra sťažovateľka podala opravný prostriedok. Podstatou jej argumentácie bola námietka, že rozsudok okresného súdu o nahradení prejavu vôle bol zrušený nezákonným uznesením krajského súdu z 28. júna 2006, pretože odvolanie proti nemu bolo podané po zákonnej lehote. Rozsudok okresného súdu podľa jej názoru nadobudol právoplatnosť dňom 29. júla 2003, ako bolo uvedené na doložke právoplatnosti. Rozhodnutie správy katastra sa podľa názoru sťažovateľky opieralo o nezákonný postup krajského súdu, čo je v rozpore s princípom právnej istoty. Správa katastra totiž podľa nej konala v rozpore s materiálnou pravdou, ktorá spočívala v tom, že k prevodu bytu došlo.

Krajský súd rozhodnutie správy katastra č. V 3449/2003 z 28. júna 2007 potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku č. k. 23 Sp 46/2007-41 z 24. apríla 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) poukázal na to, že len právoplatné rozsudky môžu nahrádzať vyhlásenie vôle [§ 161 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], pričom právoplatným je len taký rozsudok, ktorý nemožno napadnúť odvolaním (§ 159 ods. 3 OSP). V danom prípade sa rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003 nestal právoplatným, pretože proti nemu bolo podané včas odvolanie, a v konečnom dôsledku bol tento rozsudok zrušený uznesením krajského súdu. Práve podané odvolanie bolo dôvodom, pre ktorý bola právoplatnosť dňom 29. júla 2003 vyznačená na rozsudku nesprávne. Keďže zmluva o prevode nehnuteľností je dvojstranný právny úkon, a teda k uzavretiu zmluvy musí byť daný súhlas predávajúceho a kupujúceho, nedošlo zo strany predávajúceho k platnému uzavretiu zmluvy o prevode vlastníctva bytu, pretože nahradený prejav predávajúceho bol zrušený uznesením krajského súdu. Nedošlo preto k platnému uzavretiu zmluvy o prevode vlastníctva bytu predávajúcim. Správa katastra tak postupovala správne, keď pri posudzovaní platnosti zmluvy v súvislosti s § 31 ods. 1 katastrálneho

zákona dospela k záveru, že neboli splnené podmienky na vklad vlastníckeho práva, a tento návrh zamietla.

Sťažovateľka sa proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote odvolala, pričom žiadala, aby ho odvolací súd zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie správy katastra zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní vyjadrila nesúhlas s právnym názorom správneho orgánu, ako aj súdu prvého stupňa. Krajský súd podľa jej názoru nerefletoval právny názor obsiahnutý v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽ o KS 7/2006 z 25. januára 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia správcu katastra č. V 237/2003 (predmetom tohto konania bol tiež návrh na vklad vlastníckeho práva k rovnakému bytu, ako vo veci sťažovateľky). V intenciách tohto právneho názoru sa mal i krajský súd vysporiadať s tým, že rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003 bol v čase rozhodovania katastrálneho úradu vo veci č. P 19/2006 z 22. februára 2006 právoplatný, a preto nemalo dôjsť k zrušeniu rozhodnutia o povolení vkladu č. V 3449/2003 z 25. júla 2005. Tvrdila, že ak právne účinky vkladu nastávajú ku dňu doručenia návrhu na vklad, návrh sa musí posudzovať podľa skutočností platných k tomuto dňu. Správa katastra postupovala nesprávne, keď prihliadala na skutkový stav existujúci v čase vydávania rozhodnutia, a nie na právne skutočnosti platné v čase doručenia návrhu na vklad. Pokiaľ sa k tomuto postupu priklonil i súd prvého stupňa, tak vec nesprávne právne posúdil.

Najvyšší súd sa s odvolacími dôvodmi sťažovateľky nestotožnil a rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne a právne správny. V napadnutom rozsudku z 28. apríla 2009 najvyšší súd zdôraznil, že správa katastra v priebehu vkladového konania posudzuje podstatné náležitosti príslušného zmluvného typu, a to z hľadiska kritérií, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, ako aj v intenciách § 36 ods. 1 písm. c) vyhlášky Slovenského úradu geodézie, kartografie a katastra č. 79/1996 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky o katastre nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam [(katastrálny zákon), (ďalej len vyhláška č. 79/1996 Z. z.)]. V danej veci pritom správa katastra postupovala v súlade s týmito ustanoveniami, keď vzhľadom na to, že jej predchádzajúce rozhodnutie

č. 3449/2003 z 25. júla 2005 bolo rozhodnutím katastrálneho úradu č. P 19/2006 z 22. februára 2006 zrušené, opätovne posudzovala skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu vlastníckeho práva, súčasne skúmajúc, či po uzavretí zmluvy do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové alebo právne zmeny, ktoré by bránili vkladu do katastra. Najvyšší súd pritom dospel k záveru, že v čase rozhodovania o povolení vkladu preskúmaným rozhodnutím bolo v konaní preukázané, že predávajúci predmetnú zmluvu o prevode vlastníctva bytu nepodpísal a ani nebol nahradený prejav jeho vôle smerujúci k uzavretiu tejto zmluvy, pretože označený rozsudok okresného súdu, ktorým bol nahradený jeho prejav vôle, bol rozhodnutím krajského súdu zrušený. Odvolací súd sa stotožnil s názorom správneho orgánu, že uvedené skutočnosti spôsobujú neplatnosť tejto zmluvy a v súlade s § 31 ods. 1 katastrálneho zákona na ne preto treba prihliadnuť.

V závere svojho odôvodnenia sa najvyšší súd vyjadril i k námietke sťažovateľky, ktorou vytýkala súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozsudku sp. zn. 5 Sž-o-KS 7/2006 z 25. januára 2007 s tým, že rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003 bol v čase rozhodovania katastrálneho úradu vo veci č. P 19/2006 z 22. februára 2006 právoplatný, a preto nemalo dôjsť k zrušeniu rozhodnutia o povolení vkladu č. V 3449/2003 z 25. júla 2005. Odvolací súd však na ňu nemohol prihliadnuť, pretože predmetom preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie správy katastra o zamietnutí vkladu, pričom správa katastra opätovne rozhodovala o návrhu na vklad zo 14. augusta 2003 potom, ako uvedené rozhodnutie katastrálneho úradu bolo právoplatné dňom 15. júla 2006. Ako vyplýva z § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, povinnosťou správy katastra bolo skúmať všetky skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu vlastníckeho práva. Správa katastra preto nemohla návrh na vklad posudzovať len podľa skutočností, ktoré platili ku dňu doručenia návrhu na vklad.

II.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu namietala sťažovateľka sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou v prvom rade namietala, že najvyšší súd opomenul skutočnosť,

že predmetom preskúmvacej činnosti jeho i krajského súdu bolo rozhodnutie katastrálneho úradu (sťažovateľka nesprávne uviedla správy katastra, pozn.) vo veci č. P 21/2006 z 22. februára 2006 a rozhodovanie odvolacieho orgánu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky z 26. júna 2006 č. LPO-1943/2006 Kr. Na túto preskúmvaciu činnosť ale nemohlo mať vplyv rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 15 Co 33/2006 z 28. júna 2006, pretože toto rozhodnutie v dobe vydania týchto rozhodnutí neexistovalo, a teda nemohlo byť uvedeným správnym orgánom známe v dobe ich rozhodovania.

Sťažovateľka považuje za nesprávnu tiež úvahu, že pôvodné rozhodnutie okresného súdu o nahradení prejavu vôle č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003 nemohlo v súlade s § 159 ods. 1 OSP nadobudnúť právoplatnosť, pretože proti nemu bolo podané odvolanie. Odvolanie síce bolo podané, ale až po uplynutí odvolacej lehoty, a zároveň s jeho podaním bol podaný návrh na odpustenie zmeškania lehoty na odvolanie. Na tento rozsudok preto treba nazerať ako na právoplatný až do okamihu, kedy sa súdnym rozhodnutím neodpustí zmeškanie lehoty. Z tohto dôvodu je argumentácia súdu o tom, že rozsudok sa nestal právoplatným, chybná, a vytvára také pochybenie v právnom posudzovaní, ktoré je v extrémnom rozpore so zákonom. Toto potvrdzuje aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž-o-KS 7/2006 z 25. januára 2007, v ktorom sú obsiahnuté právne závery týkajúce sa právoplatnosti pôvodného rozsudku okresného súdu tým spôsobom, že účinky právoplatnosti trvajú do momentu, ku ktorému sa neodpustí zmeškanie lehoty na odvolanie.

Napadnutému rozsudku najvyššieho súdu teda sťažovateľka vytýka, že dostatočným spôsobom neodôvodnil, prečo podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona nemožno považovať rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003 za právoplatný v čase rozhodovania o povolení vkladu, keď je zrejmé a nad všetky pochybnosti jasné, že v tomto čase rozsudok bol právoplatný. Tento súd sa navyše stotožnil i s názorom krajského súdu, ktorý vo svojej argumentácii vychádzal z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 15 Co 33/2006 z 28. júna 2006, hoci toto rozhodnutie v čase rozhodovania správnych orgánov neexistovalo a nebolo známe. Uvedeným postupom sa najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky dopustil nielen porušenia § 157 ods. 2 OSP, ale predovšetkým porušenia práva na spravodlivý proces

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takýto postup odvolacieho súdu sa dostal do extrémneho rozporu s procesnými princípmi preskúvania rozhodnutí. Súčasne došlo týmto postupom k porušeniu základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd si vyžiadal vyjadrenie najvyššieho súdu ako účastníka konania. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení podpísanom jeho podpredsedníčkou konštatoval, že sťažovateľka uplatňuje sťažnosťou v podstate tie isté námietky, aké uplatnila v opravnom prostriedku a v podanom odvolaní. Okrem toho zhrnul priebeh konania a právne závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 tohto zákona nebránia prijatiu návrhu na ďalšie konanie. Toto ustanovenie umožňuje ústavnému súdu odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Odmietnuť môže i návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ rozhoduje o sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu všeobecného súdu, je oprávnený preskúmať len to, či v konaní, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Zásadne pritom nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01). Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 153/07).

Podstatou námietok sťažovateľky, ktorými odôvodňuje záver o porušení svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je skutočnosť, že správca katastra pri vydaní rozhodnutia č. V 3449/2003 z 28. júna 2007 posúdil platnosť zmluvy o prevode vlastníctva bytu s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré nastali po podaní žiadosti o vklad dňa 14. augusta 2003. Išlo predovšetkým o zrušenie rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 53/00-499 z 2. apríla 2003, ktorým mala byť nahradená vôľa predávajúceho, uznesením krajského súdu č. k. 15 Co 33/06-841 z 28. júna 2006. K samotnému zrušeniu pôvodného rozhodnutia správcu katastra č. V 3449/2003 z 25. júla 2005 došlo na základe protestu prokurátora práve s ohľadom na podané odvolanie, ktoré síce bolo podané po lehote, jej zmeškanie však súd odpustil. Najvyšší súd ako odvolací súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorý takýto postup správcu katastra považoval za súladný s § 31 ods. 1 a 3 katastrálneho zákona.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona preskúma správa katastra zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom. Pri rozhodovaní o vklade prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu. Ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona povolí; inak návrh zamietne.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku neposudzoval otázku právoplatnosti rozsudku okresného súdu, proti ktorému bolo podané odvolanie po uplynutí zákonnej lehoty, v období až do odpustenia jej zmeškania postupom podľa § 58 ods. 1 OSP, tak ako krajský súd posudzoval len otázku, či zrušenie rozsudku okresného súdu na základe takto podaného odvolania má, alebo nemá význam na posúdenie platnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona v spojení s § 36b ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 79/1996 Z. z. Potom, ako bolo jeho pôvodné rozhodnutie zrušené, musel totiž opätovne posudzovať skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu vlastníckeho práva, ako aj to, či nenastali skutkové alebo právne zmeny, ktoré by tomuto vkladu bránili. S ohľadom na znenie § 31 ods. 1 katastrálneho zákona je pritom zrejmé, že k takýmto zmenám mohlo dôjsť i po podaní príslušného návrhu na vklad. Správa katastra tak musela pri svojom rozhodovaní vziať do úvahy skutočnosť, že najvyšší súd svojím rozsudkom dodatočne rozhodol o neplatnosti zmluvy, na základe ktorej mal byť povolený príslušný vklad, a to pre absentujúci prejav vôle jednej zo zmluvných strán. Ako pritom vyplýva z napadnutého rozsudku, najvyšší súd dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo sa priklonil k takémuto výkladu § 31 ods. 1 katastrálneho zákona.

Z týchto dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že úvahy najvyššieho súdu obsiahnuté v jeho rozsudku sp. zn. 5 Sž-o-KS 7/2006 z 25. januára 2007, ktoré sa týkali otázky, či rozsudok okresného súdu bolo možné až do odpustenia zmeškania lehoty považovať za právoplatný, neboli v danej veci vôbec relevantné, na čo najvyšší súd správne

poukázal. Zároveň nemohol súhlasiť ani s námietkou sťažovateľky, ktorá považovala právny záver najvyššieho súdu týkajúci sa neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu za arbitrárny.

Posledná z uplatnených námietok sa týkala toho, že najvyšší súd i krajský súd opomenuli preskúmať skutočnosť, že na kasačné rozhodnutie katastrálneho úradu č. P 21/2006 z 22. februára 2006 a rozhodnutie odvolacieho orgánu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. LPO-1943/2006 Kr z 26. júna 2006 nemohlo mať vplyv rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 15 Co 33/2006 z 28. júna 2006, pretože toto rozhodnutie v dobe vydania uvedených rozhodnutí neexistovalo. Táto námietka však nemá z hľadiska ústavnoprávneho prieskumu žiadnu relevanciu, pretože ústavný súd neposudzoval ústavnosť rozhodnutí uvedených orgánov, ale následné rozhodnutie správy katastra, ktorá bola právnymi závermi obsiahnutými v týchto rozhodnutiach viazaná.

Nad rámec uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že najvyšší súd ani krajský súd v danej veci nepreskúmavali to, či boli splnené zákonom ustanovené podmienky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Táto otázka totiž vôbec nebola predmetom konania pred týmito súdmi a oba sudy na ňu museli prihliadnuť ako na skutkovú okolnosť vo vzťahu k posúdeniu aplikácie § 31 ods. 1 katastrálneho zákona.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol odôvodnený dostatočným spôsobom a jeho právne závery nemožno považovať za arbitrárne. Medzi napadnutým rozsudkom a označenými právami sťažovateľa neexistuje preto taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť, že by mohli byť týmto rozsudkom porušené. Tento záver sa uplatní i vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny záver, že všeobecný súd nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosedné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 27/08, I. ÚS 150/09).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2011